

It's a miracle!

U 11 sati i 10 minuta s daljinskim u ruci, kao antički Ajaks sa svojim mačem, smjestio sam se u carsku fotelju, zasjeo na obiteljski tron. Koju minutu potom u Londonu, ispred Blackheatha, sa starta na put dugačak 42 km i 195 metara krenula je nepregledna kolona trkača. Pod sloganom (i sponzorstvom) *Virgin money London marathon* (što implicira sivu konotaciju) priredba je imala i humanitarni predznak (?) što je na rubu oksimorona.

Bili su tu „profi“ trkači koji trče za novac, rekreativci koji trče za zadovoljstvo, samoubojice koji trče zbog mazohizma. Trčali su profesori i studenti, liječnici i pacijenti, očevi i sinovi, bračni i ratni drugovi svih rasa, boja i dobi, sa svih kontinenata i zemalja svijeta. Oni sa čela te gusjenice pojma nemaju o onima na začelju, a one na začelju ne zanimaju oni sa čela utrke. Svatko živi svoj život i trči svoju utrku. Pa kao i život sam, svatko "pjeva svoju pjesmu" proživljava svoju dramu. Ali svi, baš svi, tom karnevalu daju svoj pečat, čineći uzorak ljudi, karaktera i ambicija našeg vremena. U prijestolnici Ujedinjenog Kraljevstva na nogama su bile vojska i policija, javne i tajne službe, tisuće volontera; zatvarane su prometnice, blokirane ulice, aristokracija je odgađala lov na lisice. Kasnili su obiteljski ručkovi i popodnevni čaj. Kućni ljubimci ostajali su na lancima, kanarinci u svojim krletkama, samo je umorna i stara Temza, nezainteresirano, kao i svaki dan od samog postanka, isto stazom, praćena istom glazbom, plesom brzaca i riječnih virova, tekla svojim koritom na putu k moru.

U isto je vrijeme uz moj prozor prošla, kao i uvijek sama, stidljiva ili nesigurna, moja susjeda, na svom putu i svojim poslom, prema manje od kilometra udaljenom cilju - stoljetnoj šumi nadomak grada.

Bilo je točno 13 sati i koja sekunda manje od 13 minuta kad je u nebeskom ateljeu skulptura, isklesan od najfinijeg mramora, letom kondora, kao prvi, suvereni, apsolutno nedodirljiv, poslije 2 sata, 2 minute i 37 sekundi u cilj utrke utrčao stasit, kao crni Apolon lijep, dostojanstveno miran u svom trijumfu, Kenijac Eliud Kipchoge, istrčavši pritom drugi najbolji rezultat u maratonu uopće. (Samo je on sam 2018. u Berlinu istrčao maraton brže, za 2;01:39.)

Dva sata i tri minute bio sam napet kao struna gudala početnika svirača čela! U trenu dok sam, impresioniran moći ljudskog tijela, ljudskog uma i htijenja, podigao pogled prema svjetlosti dana, ispred moga prozora brzinom puža vraćala se žena s naramkom, moja sirota susjeda, skoro starica, koja sama od 800 kuna mirovine, koju je zaradila kao fizička radnica u ciglani živi u izbi

na kraju ulice. U sobičku od 25 kvadrata, u kojoj se u dimu, ispod žarulje od 30 wata, jedva nazire ležaj s vlažnim ručnikom na uzglavlju, ormar koji pamti i nečija bolja vremena, čađavi štednjak, stol, dvije stolice bez naslona; jedna uz krevet, na njoj čaša puna žita, a u žitu utaknuta do pola rastopljene voštana svijeća s izgorenom naljepnicom madone; druga uz stol. U kutu lavor koji sanja toplu vodu. Blagdanom i svagdanom po suncu, kiši, snijegu svakim danom, svakim proljećem, ljetom i jeseni ona nosi sakupljeno granje i iverje da bi se u zimi imala čime ogrijati i mogla spraviti svoj skromni objed. I tako već godinama!

Kad otope se snjegovi i presahnu kiše, kad iz dimnjaka prestane militi dim, izlazi iz svog skrovišta i kao mrav poslije žetve, sa zrnem ječma na leđima, iz šume i blata donosi svoj „plijen prirode“ i sprema ga u mravinjak u kutu dvorišta. I tako u krug do prvoga mraza, novog snijega, novih kiša, nove samoće, dostojanstvena u svom siromaštvu i svojoj nemoći.

„Borba za vatru“, za opstojnost. S nelagodom, ponizno, ne posustaje i ne odustaje. Poniznost uzmiče pred razumom, a nelagoda pred nužnošću.

It's *a* *life!*

U Londonu pored Central Hall Westminstera bljeskali su blicevi, zujale kamere, svijetlili mobiteli. Huk tisuća uz stazu punio je eter i moje slušalice. Trkači, maratonci kao „opet rođeni“ slavili su pobjedu uma nad tijelom, volje nad umorom i krajnjom iscrpljenošću koja je samo njima znana. Kamere su pratile ispaćena lica, mikrofoni su registrirali svaki dah, svaku riječ, prve impresije, komentare laureata, onih čija imena krasopisom ugravirana u pokale ostaju zabilježena za vječnost.

It's *a* *glory!*

Žena čije ime „nitko neće znati“ čuva svoju intimu i tajnu svoje borbe za vatru: bez plazme, laptopa, pametnog mobitela... Baš kao i Temza, bez trunke interesa za London, za Londonski maraton, za Eliuda Kipchogea.

U tom „haiku-trenu“ stari, sijedi maratonac koji do krvi grize nokte dok gleda maraton na TV-u, svim srcem poželio je samo jedno.

(Wait! Don't rush to conclusions. Ne želim Kipchogeovu pobjedu, rezultat, nagradu, još manje slavu.)

Svim srcem želim da moja susjeda jednoga jutra pred vratima svog haustora ugleda hrpu drva, poklon Pana, boga šuma i da se nasmije (ili rasplače) sreći koja ju je snašla. Ljudima kojima su neimaština, nemoć i samoća način života, prokletstvo i svakodnevica za radost tako malo treba! Lani sam joj za blagdan Petrova odnio košaru punu jabuka. Bila je ganuta. Davno zaboravivši kako izgledaju ljudska empatija, milosrđe i tiha podrška u nevjerici je mjerkala zrele plodove.

Kad je shvatila da nisam u prolazu, da dolazim njoj, uzela je jednu, dugo je brisala o rub kecelje, kao da je kristalna kugla njene sudbe i vratila je u košaru.

„Za poslije“, tiho je rekla!

„It's a life, it's a miracle!“

Pero Budija, Križevci